

25te pu Vil du ei være stille s. 9

Schulz
Voss/Rahbek

Handwritten musical notation for the first system. It consists of two staves. The top staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 6/16 time signature. The bottom staff is in bass clef with the same key signature and time signature. The lyrics "4. v. 1'15 4. v. Her har du nu" are written between the staves. Chord symbols are present below the bottom staff.

Handwritten musical notation for the second system, continuing the two-staff format from the first system. It includes treble and bass clefs, a key signature of one sharp, and a 6/16 time signature. Chord symbols are written below the bottom staff.

Handwritten musical notation for the third system, continuing the two-staff format. It includes treble and bass clefs, a key signature of one sharp, and a 6/16 time signature. Chord symbols are written below the bottom staff.

Handwritten musical notation for the fourth system, continuing the two-staff format. It includes treble and bass clefs, a key signature of one sharp, and a 6/16 time signature. Chord symbols are written below the bottom staff.

Five sets of empty musical staves, each consisting of a treble clef staff and a bass clef staff, provided for further notation.

KRISTIAN BUHL-MORTENSEN

De svandt
4U
1'40"

KRISTIAN BUHL-MORTENSEN

3'30"

En Glut brunnøiet

s 12

WM NODBLOKKEN
Schulz
Voss/Rahbek

NB 12100

Handwritten musical notation for the first system, consisting of two staves with treble clefs and a key signature of three sharps (F#, C#, G#). The notation includes various rhythmic values and accidentals.

Handwritten musical notation for the second system, consisting of two staves with treble clefs and a key signature of three sharps (F#, C#, G#). The notation includes various rhythmic values and accidentals.

Handwritten musical notation for the third system, consisting of two staves with treble clefs and a key signature of three sharps (F#, C#, G#). The notation includes various rhythmic values and accidentals.

Handwritten musical notation for the fourth system, consisting of two staves with treble clefs and a key signature of three sharps (F#, C#, G#). The notation includes various rhythmic values and accidentals.

Five empty musical staves for notation.

En Glut bruundiet s.12

Schulz
Voss/Rahbek

Handwritten musical notation for the first system. It consists of two staves. The top staff is a vocal line in treble clef with a key signature of three sharps (F#, C#, G#) and a common time signature. The bottom staff is a piano accompaniment line in treble clef with the same key signature and time signature. The lyrics "2. v. Lous tid" are written under the vocal line. The notation includes various rhythmic values, accidentals, and dynamic markings.

Handwritten musical notation for the second system, continuing from the first system. It consists of two staves with the same key signature and time signature. The notation includes various rhythmic values, accidentals, and dynamic markings.

Handwritten musical notation for the third system, continuing from the second system. It consists of two staves with the same key signature and time signature. The notation includes various rhythmic values, accidentals, and dynamic markings.

Handwritten musical notation for the fourth system, continuing from the third system. It consists of two staves with the same key signature and time signature. The notation includes various rhythmic values, accidentals, and dynamic markings. A measure rest of 10 is indicated at the end of the system.

Handwritten musical notation for the fifth system, continuing from the fourth system. It consists of two staves with the same key signature and time signature. The notation includes various rhythmic values, accidentals, and dynamic markings. The name "KRISTIAN BUHL-MORTENSEN" is written at the bottom right of the system.

25" pv Den arme kukuk i Busken sad s.16

Schulz
Leopold/Rahbek

mel. transponeres lille tertst ned

1'40"
4 v. Den arme

Tekst: F.L. Stalberg overs. K.L. Rahbek

KRISTIAN BUHL-MORTENSEN

2^u
1'40"

21304 Der var en Kæmpe Goliath s. 33

Schulz
Claudius / Rahbek

tekst: Matthias Claudius over. KL Rahbek

KRISTIAN BUHL-MORTENSEN

27" pu O Lalage! s 45

Schulz
Bürgen/Rahbek

Handwritten musical notation for the first system. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The treble staff contains a melody with notes and rests. The bass staff contains a bass line with notes and rests. There are handwritten annotations: '4v 1'50'' above the first measure of the treble staff, and 'hvo gau' below the first measure. The key signature has three sharps (F#, C#, G#) and the time signature is 2/4. The system ends with a double bar line.

Handwritten musical notation for the second system. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The treble staff contains a melody with notes and rests. The bass staff contains a bass line with notes and rests. The system ends with a double bar line.

Handwritten musical notation for the third system. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The treble staff contains a melody with notes and rests. The bass staff contains a bass line with notes and rests. The system ends with a double bar line.

Four sets of empty musical staves, each consisting of a treble staff and a bass staff, provided for further notation.

KRISTIAN BUHL-MORTENSEN

3'10" Skal jeg da leve i den Kval s46

WM NODBLOKKEN

Schulz
Savigny/Rahbek

NB 12100

5v. Dasteg et suk

10

Hvor herlig Vinen blinker s.42

Schulz

Handwritten musical notation for the first system, featuring a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). The notation includes a melody line and a bass line with notes and rests.

Handwritten musical notation for the second system, continuing the melody and bass line from the first system.

Handwritten musical notation for the third system, including a 3/4 time signature change and a key signature change to two sharps (F# and C#).

Handwritten musical notation for the fourth system, continuing the melody and bass line.

Handwritten musical notation for the fifth system, ending with a double bar line and a fermata.

Four empty musical staves for practice or additional notation.

3V 1'30" Ak! Var du til at vinde s.2

Schulz

Handwritten musical notation for the first system. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The key signature has three sharps (F#, C#, G#) and the time signature is 2/4. The treble staff contains a melody of eighth and quarter notes. The bass staff contains a bass line with chords and some accidentals.

Handwritten musical notation for the second system. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The notation continues from the first system, showing a continuation of the melody and bass line.

Handwritten musical notation for the third system. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The notation continues, showing further development of the musical ideas.

Handwritten musical notation for the fourth system. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The notation concludes with a double bar line. There is a small number '9' written below the bass staff.

KRISTIAN BUHL-MORTENSEN

Handwritten musical notation for the fifth system. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. This system contains a few additional notes and chords, possibly serving as an ending or a continuation.

Handwritten musical notation for the first system. It consists of a treble clef with a key signature of one sharp (F#). The melody is written on a five-line staff with notes and rests. Below the staff, the lyrics 'h- f o c a d. b a a b r a a a a c a e c' are written in a stylized, handwritten font. The notes are mostly quarter and eighth notes.

Handwritten musical notation for the second system. It continues the melody from the first system. The lyrics 'd. a a a b a a a b a a a c a c' are written below the staff. The notation includes various note values and rests.

Handwritten musical notation for the third system. The lyrics 'd. h f o c a d. b a a b r a a h h h i h' are written below the staff. The melody continues with similar note values and rests.

Handwritten musical notation for the fourth system. The lyrics 'h h i h h f o c a h h o- d. h' are written below the staff. The system ends with a double bar line and a fermata over the final note.

Four sets of empty musical staves, each consisting of a five-line staff, provided for accompaniment or further notation.

KRISTIAN BUHL-MORTENSEN

s15

1106"

Ak! hvo der dog kunne forglemme Schulz

Handwritten musical notation for the first system, featuring a treble clef, a key signature of two sharps (F# and C#), and a 3/8 time signature. The melody is written on a single staff, and the bass line is written on a second staff with letter-based notes (e, a, c, b).

Handwritten musical notation for the second system, including a treble clef, a key signature of two sharps, and a 3/8 time signature. It features a melody on the top staff and a bass line on the bottom staff with letter-based notes. A "3x" marking is present at the end of the system, and the word "arp." is written below the bass line.

Handwritten musical notation for the third system, featuring a treble clef, a key signature of two sharps, and a 3/8 time signature. The melody is on the top staff, and the bass line is on the bottom staff with letter-based notes.

Handwritten musical notation for the fourth system, including a treble clef, a key signature of two sharps, and a 3/8 time signature. It features a melody on the top staff and a bass line on the bottom staff with letter-based notes.

Handwritten musical notation for the fifth system, featuring a treble clef, a key signature of two sharps, and a 3/8 time signature. The melody is on the top staff, and the bass line is on the bottom staff with letter-based notes.

Handwritten musical notation for the sixth system, including a treble clef, a key signature of two sharps, and a 3/8 time signature. It features a melody on the top staff and a bass line on the bottom staff with letter-based notes. A "9" marking is present at the end of the system.

Viser og Sange

af

Hr. Capelmester Schulz

udgivne med danske Texter

af

R. L. N a h b e k.

K i s b e n h a v n.

Trykt og forlagt af C. Sønrichsen,
Kongl. privil. Bogentrykker.

Li

Hendes kongelige Høi

Kronprindsesse

L o v i s a A u g u s t a.

Da Huldgubinden i sin Gudighed
Betrædte Cyprus lykkelige Bred,
Alt Hæftet ilte hende froe imøde,
Og henrykt kappedes enhver
Med Hylning og med Offringer;
Hift reistes Altre op, her Høstember bløde,
Og Viraktaage mærker Hystre Dag.
Gubinden seer det alt med Velbehag;
Kun lidet Skienk og Offring hende fryder,
Men sig at see tilbødet af enhver,
De gode Gunders største Lykke er,
Og denne hun i al sin Hylde nyder.
Men hern og frygtforn stod en fattig Hyrdepige,
For første Gang nikundende de rige;
Alt! sukked' hun saa forrigfuld ved sig:
Med hvilken Gave skal jeg nærme mig?

O skalde hun da mig misliende,
Som om jeg, eene jeg ei hylbed' hende!
Nu pludselig et Blimt af Haab oprinder,
Hun i Gubindens Fied seer Blomster spire frem,
Glad plukker hun de skønneste af dem,
Og til en Blomsterkrands dem binder;
Den vil hun lægge for Gubindens Fod.
Hun nærmer sig dermed, men af! hun fattes Mod.
Gubinden blev den armes Angest vaer,
Da vinked' hun, Hyrindem henrykt ilte
Til hendes Fod; hun Krandsen tog, og smilte;
Og ingens Glæde som Hyrindens var.

Lig dennes arme frygtfornme Hyrinde,
Hyrinde! min Camene nærmer sig;
Hun ikkun Blomster har at byde dig;
O! maae de takkes Nordens Huldgubinde!

Som en
March.

Med Glæde, vore Brødres liig, modtaage vi Dig her. O Prinds! skændt alle elste Dig, Dig

ingen elsker meer.

Wandsbækkerne til Kronprindsen,

den 10 Juli 1787.

Efter Claudius.

Med Glæde, vore Brødres liig,
Modtage vi Dig her.
O Prinds! skændt alle elste Dig,
Dig ingen elsker meer.

See unge, gamle, store, smaae,
Forfamles om Dig her,
En Kreds vi alle om Dig slaac,
Og slippe Dig ei meer.

Saa henrykt hver betragter Dig,
Som Elskerens sin Brud;
Og alle Hjerter have sig,
Og frøe paakalde Gud.

Af Jorden er af Farer fuld,
Og Svigt er stor paa den;
Alt, hvad der glimrer er et Gald,
Som Røg der svinder hen.

Og Støvet Daad paa denne Jord
Er Støv, o Kongesøn!
Hos Gud allene Sandhed boer,
Hos ham er Fryd og Løn!

O elste Prinds! han sagne Dig!
Da signes og Dit Nord!
Han! han Dig gjøre lykkelig,
Og i sit Døe stor! —

Med Glæde, vore Brødres liig,
Modtage vi Dig her!
O Prinds! skændt alle elste Dig,
Dig ingen elsker meer.

W.

Meget
langsom.

Al! var du til at vinde, for Guld og Edelsteen; jeg glad for min Veninde gav Jordens Skatte hen! vel

er det vil man sige, ret godt at være rig; men uden dig min Pi-ge! hvad Fryd var det for mig?

Til Molly.

Efter Bürger.

Al! var du til at vinde
For Guld og Edelsteen;
Jeg glad for min Veninde
Gav Jordens Skatte hen!
Vel er det, vil man sige,
Ret godt at være rig;
Men uden dig min Pi-ge!
Hvad Fryd var det for mig?

Om alle Jordens Riger
Endog tilhørte mig;
Elskoedigste blandt Piger,
Jeg gav dem bort for dig!
Jeg villig gav til Bøtte,
Hver Throne, Slot, og Stad,
Og valgte mig en Hytte,
Og der med dig var glad.

Hvor langt mit Liv skal blive,
Det Himlen ene veed;
Men var det at bortgive,
Jeg glad bortgav det med.
For hver en Dag, du hilsed!
Da du tilhørte mig,
Et Aar jeg give fulde,
Hvad var det uden dig?

R.

Levende,
dog ei for
hurtig.

Jeg har mig en Kiærest, ham har jeg saa kjær. Hvad kan jeg, hvad kan jeg til det. Der for er mig man-gen u-

gunstig og vreed; jeg spin-der ei Guld el-ler Silke der-ved, kun Hjer-te-sorg har jeg af det.

Til en vis Slags Venner.

Efter Bürger.

Jeg har mig en Kiærest, ham har jeg saa kjær.
Hvad kan jeg, hvad kan jeg til det?
Derfor er mig mangen ugunstig og vreed;
Jeg spin-der ei Guld eller Silke derved,
Kun Hjer-tesorg har jeg af det.

Vi sukke, og længes, og smagte af Sorg,
Vi sukke os syge og vaand!
De vilde saa gierne formeene os det,
De gisre, og sladder snart det, og snart det,
Og smedde os Lænker og Baand.

Vi piner, og plager jo ingen med det;
Os selv vi kun martre dermed!
Thi nidkiære Venner! thi gaer! eders Vel!
Og lader os være, og piine os ei!
Ak, lader os være i Fred!

Jeg har mig en Kiærest, han har mig saa kjær.
Hvad kan han, hvad kan han til det?
Dog er ham saa mangen ugunstig og vreed,
Eftiandt han spin-der heller ei Silke derved,
Kun Gremelse har han af det.

Hvis nogen veed Raad imod Kiærligheds Qual,
Vi ham det ei misunde vil.
Om vi det ei vide, hvem bryder det saa!
Vi vil det ei lære, det vil vi tilstaae;
Nei! ikke for, alt der er til.

Hvi skimle I saadan om den, det er syg,
Og knurrer, og snurrer og gisrer.
Ved Snærren helbreedes ei let nogen Mand,
Og den er en Skielm, der gisr meer, end han kan;
Men gierne gisr hver, hvad han bør.

Og Solen den lyser, og Natten er mørk,
Ei opad, men ned rinder Vand.
Og Blæsten den tørrer, og Regnen gisr vaad,
Og Jlden den brænder! veed I noget Raad?
Maas alting ei gaas, som det kan! —

O kan I det ikke, saa lærer deraf,
Og selv eders Daarskab indseer!
Naturen ei ændres ved Men eller Naar,
Dog drømme I om, at til eder det staaer,
At Elskov skal ei elske meer. —

R.

Andante.

Der var en Tid, da jeg var me: get lil: le; min hee: le Krop var knap en Al: ten lang; sødt, naar jeg den: ne tæn: ker, Laa: rer
 tril: le, og der: for tæn: ker jeg den man: gen Gang.

Da jeg var Lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille;
 Min heele Krop var kun en Alen lang;
 Sødt, naar jeg denne tænker, Lærer trille,
 Og derfor tænker jeg den mangen Gang!

Jeg søgde i min sønne Moders Arme,
 Og fald til Hest paa bedste Faders Kæde,
 Og fiendte Mismod, Uro, Grublen, Harme,
 Saa lidt som Penge, Græsk, og Galathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre;
 Men og tillige meget mindre Hem;
 Da saae jeg Stjernene, som Priffer rindre,
 Og vriste Vinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
 Og tænkte; gid jeg var paa Den der!
 Saa kunde jeg dog rigtig faae at vide,
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kion den er!

Da saae jeg undrende Guds Soel at dale
 Mod Vesten ned i Havets gyldne Skid,
 Og dog om Morgnen tidlig atter maie
 Den heele Himmelegn i Osten rød.

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Soel,
 Og alle disse Himlens Perlerader,
 Som vriste fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt had min unge Læbe
 Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
 O gode Gud! o lad mig altid stræbe,
 At blive viis, og god, og lyde dig!

Saa had jeg for min Fader, for min Moder,
 Og for min Søster, og den hele Hve,
 Og for ukjendte Konge, og den Stodder,
 Sem gif mig frem og sunkende forbi.

De svandt, de svandt, de blide Barndoms Dage,
 Min Kærlighed, min Fæd med dem svandt hen.
 Jeg kun Erindringen har nu tilbage,
 Gud lad mig aldrig, aldrig tabe den.

Bagesen.

Boude-
March.

Vi bringe dig med Sang og Dands, den skønne blanke A:re:krands, som Brud:gom og som Brud. Ved Fløitens og Vi-

olens Klang, og Klokkens Lyd, i Fry:desang hvert Hjer:te bry:der ud; hvert Hjer:te bry:der ud.

De Frigivne.

Efter 3. s.

Vi bringe dig med Sang og Dands,
Den skønne blanke A:rekrands,
Som Brudgom og som Brud.
Ved Fløitens og Violens Klang,
Og Klokkers Lyd, i Frydesang
Hvert Hjer:te bryder ud.

Du, som os denne Frihed gav,
See Træet, hvor det lugner af
Dets Frugter rundt omkring.
Hist broler Kvægskot uden Tal,
Her bræge Faar i grønne Dal;
See Hestens kaade Spring.

Hvert Korn vi dog ei sammenrev;
Paa Marken nok tilbage blev,
Som Enken samle kan.
Kun den, som gaar i Trældoms Nag,
Hver Smule Kraber op, og dog
Kun Tidstær høster han.

Vi stræbe ulykkelig Aar fra Aar,
Førbedre Mark og Eng og Gaard;
Vi haane ei vor Svæb.
For Fogdens Svæbe er' vi frie.
Men Herrens Vink — det følge vi
Med sønlig Lydighed.

Os Frihed giver Lyst og Mod,
Hver Mæe er feiff, som Melk og Blod,
Som Kæret raut og glat.
Hvor stads er den unge Mand
Med hendes Blomsterkonst, som han
Har sættet paa sin Hat!

Hvor kellig stod ei Kørnet her!
Spørg vore Fader! er enhver
Ei op til Tager fuld?
Og hver Dag Pleilen lystig slaer,
Og Læs paa Læs til Byen gaar,
Og Læden bliver dog fuld.

Med Blaaebry:krands pynter sig
Vor Børneskole, og lystelig
Den danser, sund og glad;
Og under alle andre vel,
Og gir den arme, saltne Træl
Af sin Midastemad.

Hver Søndag, ved vort Reglespil,
Saa drifter vi hverandre til,
Og Kienke kredsfuld Maal.
Vor Fader! længe leve han,
Som satte os i Friheds Stand!
Vor gode Faders Skaal!

Om Sommer Aft'nen ved vor Dør
Vi spille paa det smalle Nor,
Og glade synge vi:
Vor Fader! længe leve han,
Som tog os ud af Trældoms Stand!
Hei lystig! vi er frie.

Vi bringe dig, med Sang og Dands,
O Fader! denne A:rekrands,
Som Brudgom og som Brud.
Vi førte Plov og Harv med Lyst,
Og vi fik en velsignedt Høst;
Vel den, som troer paa Gud!

Der hænger nu den blanke Krands,
Nu, Karle! striff til Slædes Dands!
O syng hver Bøndesøn:
Vor Fader og hans kære Slægt
Tag, Himmel! i din Varetøgt!
Giv dem de Godes Løn!

Riber.

Moderato.

Naar skal den Brænd-cur Ende faae, hvor med sig Tante plager? I denne Een-som-hed man maae ud-se bit-tre
 Klager. Hun om Na-tur og Sim-pel-hed mig smukke Ting for-tæl-ler. Hvad kom-mer Mark og Eng mig ved, og si-ge Da-ga-tæl-ler?

En naadig Frødens Foraarsang.

Efter B o f.

Naar skal den Brænd-cur Ende faae,
 Hvormed sig Tante plager?
 I denne Een-som-hed man maae
 Udøse bittere Klager.
 Hun om Natur og Simpelhed!
 Mig smukke Ting fortæller.
 Hvad kommer Mark og Eng mig ved,
 Og siige Dagatæller?

De høse Brøder hver Aften her
 En skøn Concert opføre,
 Og Matteredens Stræalen er
 Heel lystelig at høre.
 For Mig (hvor savner jeg mit Elsk!)
 Jeg kan paa Eeven ei tænke;
 Din galte Hænen, Hundens giser,
 Og rasler med sin Venke.

Knap har jeg nydt det første Klund,
 For Gaardens Folk er oppe.
 Da høres Støi af Kat og Hund!
 Og Stub og Hingst og Horpe;
 Og Tante larmer falere,
 Hun ind i Sengen kreiger:
 Staae op! søg med! saa skal du see,
 Hvor herlig Solen stiger!

Her vanket aldrig Caffe, Thee,
 Langt mindre Chocolate;
 Upaaklædt, ganske fastende,
 Man maae i Duggen vade.
 To hele Timer, vreed og trat,
 Jeg maae blandt Torne rende,
 At Solens Straaler kan mig ret
 Til en Merinde brænde.

Vi Kloffen tolv til Dordet gaar,
 Og os med Græs tractere;
 Suur Melk og Høst og Eg vi faar,
 Og Stikkelsbar, med mere.
 Vor Kof, den dumme Klodrian,
 Ein sine Smag os viser:
 Naar han sig ret vil gribe an,
 Deserten bliver — Radiser.

Til Moerskab er her ingen Ting,
 Man Dam og Kort ei spiller;
 I Høngen slentret jeg omkring,
 For at fordrive Griller.
 Hvis jeg, ei havde Amadis,
 Som mig beskønnuierde,
 Saa var min Dod mig ganske vist;
 Af Harmen jeg creperde.

Min Tante tidt mig slæbet faar
 Til Bønder — det Canaille!
 Til Mark med upudret Haar;
 Og Løser uden Taille!
 Hær, naar dette lumpne Pak
 Hver Søndag spiller Kegler,
 Saa stinker der af Røgtobak,
 Saa larme disse Flegler!

I Kirken taber jeg nu reent
 Alt mit Humeur, — jeg gaaber;
 Thi Præsten prøker saa gemeent,
 Og Pøblen er hans Aker.
 Hvad nytter Stads og Kultubr her,
 Og Sminke, Demantsringe?
 Jan Hagel troer, man samles der,
 Kun for at bede, synges.

Forbandede Eensformighed!
 Naar skal du dog faae Ende!
 Snart, snart, o Mai! af Ynk-somhed,
 Du mig til Staden sende!
 Høst i det stærne Blaa! — o see,
 Hvor Nøgen stolt sig hæver!
 Og hver Dag nye Tilbedere!
 Al! hvor mit Hjerte hæver!

Riber.

Meget
Levende.

Brødre! hør Stormen tube! Vintren yder al sin Harm! Lad den varme sig derude, vi på her vil drifke varm.

Den til os sig ei skal nærme, Bacchus skal os huld bestærme; Liv og Varme boer i Puns, Klink, klink,

Til den sidste Stroffe.

klink og drif, men drif til Bunds! Klink, og drif, klink og drif, men drif til Bunds.

Sang ved Puns.

Efter Bof.

Brødre! hør Stormen tube!
Vintren yder al sin Harm!
Lad den varme sig derude,
Vi på her vil drifke varm.
Den til os sig ei skal nærme,
Bacchus skal os huld bestærme;
Liv og Varme boer i Puns,
Klink, og drif, men drif til Bunds!

Held den Mand, som først optænkte
Denne skønne Døgedrif;
Han os her en Dectar skænkte,
Som Olympens overgift.
Hvo forstødt og mistænkt græder,
Her kan finde Trøst og Glæder;
Trøst og Glæder boer i Puns,
Klink, og drif, men drif til Bunds.

Hvo kan Punsens Fader nævne,
At vi drifke kan hans Skaal?
Ei en Taar vi vilde leve,
Alle tamme bredsindet Maal;
Veed da ingen, hvad han hedde?
Vi i vore Glas vil leede;
Sandhed boer saa tit i Puns,
Klink, og drif, men drif til Bunds.

Dog hans Navn gjør et til Sengen,
Skaalen ligegodt er meent,
Bedre end aldeles ingen
Er der Proffit, som kom seent.
Leve, leve, vor Vældader!
Han, vi skyldte vore Glæder!
Leve han som opfandt Puns
Klink, og drif, men drif til Bunds.

Dritter! I som altid bramme
I paafærme Brødres Værd!
Seer! vi eder gjør til Skamme
Os, kun os er Dyden kjær!
Punsens Fader I forglemte,
Vi hans Lovsang froe ifemte;
Vi, kun vi fortiene Puns,
Klink, og drif, men drif til Bunds.

R.

Meget Munter.

See een-gang min ta-ffe Slut! hvor den vox-er! hvor den tri-ves! hvor den Dag fra Dag op-si-ves! har I vel en

Slut, som jeg? Nei! det har, det har I ei!

En Moders Dæggesang.

Efter Mad. Bürger.

See eengang min raffe Slut!
Hvor den voxer! hvor den trives!
Hvor den Dag fra Dag oplives!
Har I vel en Slut, som jeg?
Nei! det har, det har I ei! —

See eengang min fromme Slut,
Er saa god, som den er lille;
See hvor blid dens Vind spille!
Har I vel en Slut, som jeg?
Nei! det har, det har I ei!

See eengang min kialsne Slut!
Hvor hun alt sin Moder kiænder,
Nækker mig de spæde Hænder.
Har I vel en Slut, som jeg?
Nei! det har, det har I ei!

See eengang min søde Slut;
See hvor venlig; see, hvor vakker,
Hvor den smiler! hvor den snakker!
Har I vel en Slut, som jeg?
Nei! det har, det har I ei!

Vil I kiese denne Slut!
Den ei hundred tusend Daler
Ei al Jordens Guld betaler.
Denne Slut behælder jeg
Denne Slut, den faer I ei! —

Levende
og fort.

Vil du ei være stille, din kielne Nar! Hvo lærte dig, du Lille! Hvad Kys det var? Du smiler skielmsk og

figer: Det lærer let. Na-tu-ren selv os Pi-ger be-hu-der det. Gjør du For-lig! Til den sidste Strophe.

Kysset.

Efter B o k.

Vil du ei være stille,
Din kielne Nar!
Hvo lærte dig, du Lille!
Hvad Kys det var?
Du smiler skielmsk, og figer:
Det lærer let.
Naturen selv os Piger
Behøver det.

Kys sæd du, og reed Kante
Paa dette Knæ;
Na gaaer du alt i Tanke
Om Kiereste.
Dit Die kan alt hoile
Paa Er, saa omt,
Og du kan sukke, smile,
Se jurt paa Strøme!

Du har din Moders Die
Det Blif du faaer,
Som Hjerterne at hoie
Saa godt fortaer.
O! snarlig skal du dese
Det Herredom;
Du snart skal Hjerter stiale,
Men vær da from!

Du kommer da ei mere
Til mig som nys,
Frivillig at begiare
Dig nogle Kys.
Man Dig derom vil bede;
Men vær da klog!
Skönt du dem gav med Glæde,
Saa nægt dem dog.

Men mag, at den, du ynder,
Kan stiale eet,
Og skænd saa paa den Synder,
Som gjorde det.
Men hvem vil længe hade?
Gjør saa Forlig!
Til Fredstegn kan du lade
Ham kysse dig!

Her har du nu min Lære,
Husk vel paa den!
Men skionsom maae du være
Mod Læreren.
Frygt ei, du skal behøve
At kysse mig!
Jeg Kys nok selv skal røve;
Gjør du Forlig!

R.

Sang af Zeen Urfel.

*Larghetto
grazioso.*

Ah, hvad De - hag er Rier - lig - hed gi - vet! El - lov, med dig hen - gli - der Li - vet flint - som Baa - rens Dag. — — — Ah, hvad De -

hag er Rier - lig - hed gi - vet! El - lov, med dig hen - gli - der Li - vet, hen - gli - der Li - vet flint, som Baa - rens Dag, hen - gli - der

Li - vet flint, som Baa - rens Dag. Hør paa blom - stren - de Gre - ne, hvor sig til Rier - lig - heds

Pris Efo - rens San - ge - re for - re - ne, igjen - ta - ge ve - sel - stis: igjen - ta - ge, igjen - ta - ge igjen - ta - ge ve - sel -

vite: Ah, hvad De = hag er Rier = lig = hed gi = vet! Et = Kob med dig hen = gli = der Ei = vet, hen = gli = der Ei = vet flint, som Vaar = rens Dag, hen = gli = der

Ei = vet flint, som Vaar = rens Dag, So = ver jeg, Kom mig fal = der, om mig en Glum = mer paa =

mf *pp* *f* *pp*

fal = der; mig at gis = re lyf = fe = sig, re = be = bon at gla = de mig, han ven = lig nær = mer sig, han ven = lig nær = mer

sig, og hoi = ster saa sag = te: Ah, ah, ah, — hvad De = hag er Rier = lig = hed gi = vet! ee = ne med mig hen = gli = der Ei = vet, hen = gli = der

ppp

Ei = vet flint, som Vaar = rens Dag, hen = gli = der Ei = vet flint, som Vaar = rens Dag.

mf

Næget
Levende.

En Slut bruun: si: et, bruun af Haar, gaær for i: gien: nem Da: ten! i Be: ster So: len Køn ned: gaær, sød

syn: ger Nat: ter: ga: len; jeg seer, og hø: rer ei der: til; dal: de: ei, dal: de: ra, den Pi: ge: lild skaer al min Tan: ke til.

En anden Melodie.

Andante.

En Slut bruun: si: et, bruun af Haar, gaær for i: gien: nem Da: ten! i Be: ster So: len den ned: gaær, sødt syn: ger Nat: ter:

ga: len; jeg seer, og hø: rer ei der: til; dal: de: ri, dal: de: ra, den Pi: ge: lild skaer al min Tan: ke til.

Frieren.

Efter Boff.

En Slut bruundiet, bruun af Haar,
Gaær for igiennem Dalen!
I Vester Solen Køn nedgaær,
Sødt synger Nattergalen;
Jeg seer, og hører ei dertil;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Staaer al min Tanke til.

Hun gaær, og nynner paa en Sang,
Jeg lister efter hende;
Men spørg mig ikke? hvad hun sang,
Jeg gierne vil bestuende:
Saa agtsom jeg end hørte til,
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Jeg nærmer mig, alt meer og meer,
Men ei at helse vover,
Omstøder jeg en Stätte seer,
Den Kulde Pigen over;
Jeg over Stødet som en Ild;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Du fattede hun den spæde Fod
Op paa den høie Stätte,
Jeg paa den anden Side stod
For hende ned at lette;
Vi bluffed' begge to, som Ild;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Paa stærken Arm jeg hende tog
Med fra den høie Stätte.
Men jeg paa Jorden glemte dog
Den Skønne ned at sætte!
Jeg stød med hende som en Pild;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Saa slip mig dog! hvor vil du hen!
Udbrød den skønne Pige.
Jeg satte hende ned igien,
Og tørde intet sige.
Jeg veed ei selv, hvor det gik til;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Lang Tid vi begge tauste gif,
Og intet sige kunde!
Men først saa mødtes beggees Blif,
Snart mødtes vore Munde.
Vi soor hinanden Troeskab til;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Hun mig nu hører til.

Wise af aabenbare Krig.

Andantino.

J eer = som Lund en No = se Pion med

fav = re Ho = ved hang = te, af Sorg hen = vis = ned' den i Løn, dens Suk til Ve = nus træng' = te. „For = gie = ves er jeg

Lun = ders Dyd, jeg blom = strer her til in = gens Fryd!“ Saa suk = ked' den saa saa = re!

Jensom Lund en Rose Pion
 Med favre Hoved hængte,
 Af Sorg henvæned' den i Løn,
 Dens Suk til Venus trængte.
 „Forgi ves er jeg Lundens Dyd,
 „Jeg blomstrer her til ingens Fryd!“
 Saa sukked' den saa saare!

Gudinden hørte huld dens Suk,
 De Pionnes Tarp hun kiendte,
 Og strax en Hyrde ung og sauk
 Hun hen til Lunden sendte.
 Han Rosen saar, og brød den af,
 Og henrykt tusend Kys den gav;
 Da sukked' den ei mere.

Saa mange Diger end i Løn
 Som Rosen daglig sukke,
 Men du, o Venus, og din Søn
 Nu Dret grusomt lukke;
 Og er ei Effov Skonheds Løn,
 Hvad gavner da, at man er Pion?
 O! send dog hvet sin Hyrde! —

M.

Noget Levende.

O hvor lyk = ke = lig er den der har sig en Vio saa ven, Skon og flog, og u = den Svig,

og i From = hed Du = en liig.

Kierligheds Sang for Egtemænd.

Efter Hof.

D hvor lykkelig er den,
Der har sig en Vio saa ven,
Skon, og flog, og uden Svig,
Og i Fromhed Du en liig.

Stor er hans Lykkelig,
Uafbrudt hans Hjertes Fred;
Ingen Sorg vedslæer den Mand,
Som hans Hustru trøste kan.

Kommer end en Vanhælds Stund,
Om hans Graad bortkyster hun,
Og den Vei, han har at gaar,
Stræer hun kjerlig Roser paa.

Naar han skormer vreed og vild,
Og sin Ven ei høve vil,
Hendes smaa Blik og Røst
Gyder Vilhed i hans Bryst.

Han er hver en Vise let,
Frydfuldt er hvert Aandedræt,
Han i hendes Fønetag
Lønnes efter fuldbragt Dag.

Englene en Vognborg slaae
Om det Sted, de hvile paa;
Thi det lykkelige Egtebaand
Kuytte Herrens Faderhaand.

Jordens bedste Lykke er,
Oliig en Vio at være kjer;
Og kun den, som Gud har kjer,
Finder han sig Lykke værd.

Han med Sønnen signer dem,
Som i Fædres Spor gaar frem,
Lægger Kraft i deres Arm,
Fædres Mod i deres Barm.

Som de Rosenknoppe smaa
Om udprungne Rose slaae;
Dattre deres Moder liig
Munde om hende stoffe sig.

Den, som Gud gav sig en Vio,
Himlen har i dette Liv,
Hvihed, Være, Rang, og Guld
Er kun Tant, og Vind, og Muld.

Grazioso.

Ne! hvo der dog kunde for = glem = me det alt! det yn = di = ge Bæ = sen, den Røn = ne Ge = stalt! det Haar, som paa Bry = stet saa

Til de to sidste Stropher.

bøl = gen = de faldt! Ne! al = drig! nei al = drig for = glemmer jeg dig, af alt mig gien = kal = der din Etighed og Eviig! o Molsky! saa = le = des be =

løn = ner du mig! I Graven! i Graven! der glemmer man alt! O sørgendes Ven! jeg saa tit dig har kaldt! O gid i dit Favntag jeg slumre = de alt!

M i n d e t.

Efter R. Schmidt.

Ne! hvo der dog kunde forglemme det alt!
 Det yndige Bæsen, den Rønne Gestalt!
 Det Haar, som paa Brystet saa bølgende faldt!

Ne! hvo der dog kunde forglemme det alt!
 Hvert Blik, som blev veplet, hvert Ord, som blev talt,
 Og hvert, som af brændende Favntag blev gvalt.

Ne! hvo der dog kunde forglemme det alt!
 Hvor ofte hurt mig har sin elskede kaldt,
 Og hele Naturen til Vidne paakaldt!

Ne! aldrig! nei aldrig forglemmer jeg dig!
 Ne! alt mig gienkalder din Etighed og Eviig!
 O Molsky! saaledes belønner du mig!

I Graven! i Graven! der glemmer man alt,
 O sørgendes Ven! jeg saa tit dig har kaldt!
 O gid i dit Favntag jeg slumrede alt!

R.

Den ar = me Ku = kuk i Du = sken sad, i dy = be Tan = ter saa = li = det glad. Da spørg = te en Stær ham: hvi sør = ger du

Chor.

saa! Af jeg maae vel sør = ge! lød Sva = ret der = paa. Den ar = me Ku = kuk! den ar = me Ku = kuk! Ku = fu = kuk! Ku = kuk!

Den arme Kukuk.

Efter Stolberg.

Den arme Kukuk i Duskens sad,
I dybe Tanker saalibet glad.
Da spurgte en Stær ham: hvi sørger du saa!
Af jeg maae vel sørge! lød Svaret derpaa.

Chor.

Den arme Kukuk!

Hos Zeus er Druen Statessecretair,
En Vaasfigl Junos Hofmarschall er.
Den skønneste mellem Ohiupens Frner,
Til Kammerjunker har snehvide Duer.

Chor.

Den arme Kukuk!

Den Lærke slyger saa hvit i Sky,
Og slaaer sin Trille ved Morgengry.
Og Guder og Mennesker daane i Syft,
Saasnart Philomele opløfter sin Nist.

Chor.

Den arme Kukuk!

Mig Stakkelt ene har ingen kjær,
Mig haane Guder og Mennesker!
Og dersom jeg mig lader høre engang
Da leer hele Verden kun af min Sang.

Chor.

Den arme Kukuk!

Og Stæren smilte saa smaat ved sig:
Din arme Stakkelt! jeg ynder dig.
Men finder man dig og din Stemme ei smuk,
Saa giv af dig selv, og raab du kun Kukuk!

Chor.

Den arme Kukuk!

Den arme Kukuk det Raad stod an,
O seent og aarle saa sukker han.
Men aldrig saasnart vil han vove sig frem,
Sør strax ham et Chor jager spottende hjem.

Chor.

Den arme Kukuk!

K.

Larghetto amoroso.

End er du ei til Him - len vendt til - ba - ge, du Do - ra - di - sets re - ne Lyft! Dig fan end -

nu den Lyf - fe - li - ge smaa - ge, som hvi - ler ved et el - sket Bryst.

De Elskendes Salighed.

Efter H. B. L. y.

End er du ei til Himlen vendt tilbage,
 Du Paradisets rene Lyft!
 Dig kan endnu den Enkeltige smage,
 Som hviler ved et elsket Bryst.

Til Paradis forvandler Elskov Jorden,
 Og skaber Fryd i Sorgens Hiem;
 Fergader, med et Wink, Natursens Orden,
 Og kalder Lyft i Dødvær frem.

Hver Fryd er mørk mod Blimtet af dens Glæde;
 Den Veemod selv er Salighed;
 Og kjerlig ved sin Elsktes Bryst at græde,
 Kan ingen Finkel liges ved.

Den Elskende her Himlens Forsmag nyder,
 Hans Hjerte heiliget dertil;
 Thi Kjerlighed indvies ham til Dyder,
 Dens Flamme vænder Dydens Ild.

En Cæsars Mægt har ingen Tid begieret,
 For ham er ingen Trone stor;
 Han herke vil i sin Tilbedtes Hjerte,
 Hun er for ham den hele Jord.

Ei Verds Guld, ei begge Verdens Skatte,
 Kan lakke ham af hendes Arm;
 De kan ham ei de Dødelik erstatte,
 Som han ei nød ved hendes Varm.

Han for et Blik, horigaad af Verdens Troner,
 For hendes Smil hver Kummer veeg;
 Et kjædent Kys med Verden ham forsoner,
 Om end hans beste Ven ham sees.

Naar hendes Arm sig kjerlig om ham slinger,
 I Lyffens Gavn han føler sig;
 Af henrykt Siel vor Verdens Lovsang hinger,
 Er viis, og god, og lykkelig.

Han hilser glad enhver af Herrens Dage,
 Den bringer ham sarnøet Lyft;
 Glad seer han til fremfarne Tid tilbage,
 Thi han den nød ved hendes Bryst.

Og dets Fryd, ei selv med Livet endes,
 Den giennem Døden følger dem;
 Hun bliver hans; han bliver evig hendes,
 I Kjerligheds og Glædens Hiem.

K.

Noget levende,
og affødt.

Min Slut hun hol - der mig saa fast i El - kens Ro - sen - fik - de; og om den Rie - de een - gang brast, jeg

in - gen - feds fandt Blø - de. Saa langt som den - ne Rie - de gaar, har jeg For - lov at ren - de; men før den hal - ve Sei jeg naer, jeg

ven - der om til hen - de. Til re.

Min Slut.

Min Slut hun holder mig saa fast
I Elskens Rosenkæde;
Og om den Kæde eengang brast
Jeg ingenfeds fandt Bløde.
Saa langt som denne Kæde gaar,
Har jeg Forlov at rende;
Men før den halve Sei jeg naer,
Jeg vender om til hende.

Til Gilde, Dands, og Lystighed
Man seer mig selben komme,
Thi naar min Slut er ikke med,
Er alle Glæder tomme.
Hun kalder mig sin gode Mand,
Og hun sig ei bedrager;
I hendes Blik jeg læse kan,
Alt hvad min Slut behager.

Efter Bürger.

Min Slut, ja du er fød for mig,
Du er min hele Lykke;
Men skulde Døden grusom mig
Dort fra din Side rykke;
Da følg mig snart i Gravens Skieb,
Hvad har du her at vente?
Thi jeg, kun jeg far dig var fød,
Kun jeg dit Værd erkjendte.

Langsom.

For dig min Taare flyder, end - skændt du glem - mer mig, end - skændt du gru - som bry - der; den

Erse, du til - svær mig. Du se.

Ende.

Af Fanny Wilkes.

For dig min Taare flyder,
 Endskændt du glemmer mig,
 Endskændt du grusom bryder
 Den Erse, du tilsvær mig.

Du har igiennemboeret,
 Det Bryst, som slog for dig,
 Men hvad jeg dig har svoret,
 Skal aldrig angre mig.

Det Hjerte, du misliender,
 For evig bliver dit,
 Og det, for hvem du brænder,
 Er ei saa troe som mit.

Hvilk du den Noe vil finde,
 Som du mig røvet har,
 Da flye de ranke Linde,
 Hvor jeg dit Navn udskar.

Forglem de skønne Lunde,
 Hvor tit jeg gif med dig!
 O Jenny, gid du kunde
 Endog forglemme mig.

Henlev i Fryd de Dage,
 Der grusomt mættre mig;
 Og jeg skal aldrig klage,
 Naar du er lykkelig.

Dig kan jeg aldrig glemme,
 Dit Billede følger mig;
 Dit Smil, dit Visk, din Stemme,
 Af, alt omsvæver mig.

Fred kan jeg aldrig vente,
 For Graven glemmer mig,
 O gid du da kun sendte
 En Taare ned til mig.

R.

Larghetto.

O Gienlyd! hør min Klage, gien- tag dens Sørg- lyd; du plei- ed at gien- ta- ge min Sang om El- kens

Fryd, Co- lin med agt- samt D- re da lyt- ted' tit paa dig; for nok een- gang at hø- re, hvor fier han var for

mig, hvor fier han var for mig.

Efter Bergqvist.

O Gienlyd! hør min Klage,
Gientag dens Sørgelyd;
Du pleied at gientage
Min Sang om Elskens Fryd,
Colin med agtsomt Dre
Da lytted' tit paa dig;
For nok eengang at høre,
Hvor fier han var for mig.

De Dage er ei længer;
Han mig ei meer har fier;
Det klege Daand, her hænger,
Mit Vanhæls Vidne er,
Han, som det selv har bundet
Paa dennes Hyrdestav,
Nys det har falmet fundet,
Men intet nyt mig gav.

De Egne, hvor vi glade
Svoer evig Trokæbs Eed,
Dem synes han at hade;
Han vist mig hader med.
Han stjer mit Blik og Møde!
O ja! han hader mig;
Colin! hvad er min Brøde?
For høit jeg elskte dig!

Alt, hvad jeg har tilbage,
Er dette kielne Lam,
Jeg fik i bedre Dage
Til Elskens Pant af ham.
Colin! dit Lam du glemmer,
Du elskte det som mig,
Nu d'r, som jeg, sig grømmer,
Og længes efter dig!

Colin! jeg dig vil sende
Dit Lam, og dette Daand;
De minde dig om hende,
Som fik dem af din Haand,
Betænk, at hendes Dage
I Kummer svinde hen;
O kom! kom snart tilbage;
Hvis ei tag alt igjen.

Larghetto.

My's drømte jeg ved Midnatsfund, at jeg min falske saae; jeg fast ei troer, jeg drømte kun, saa klar sig jeg ham saae.

Den arme Sannes Drom.

Efter Børger.

My's drømte jeg ved Midnatsfund,
At jeg min falske saae;
Jeg fast ei troer, jeg drømte kun,
Saa klarlig jeg ham saae.

Den Fæstningsring han af min Haand
Borttog, og knuste den;
Og for min Ring et Perlebaand
Hen til mig kasted hen.

Min Ring er knust, mit Hjerte med,
Og Perler har jeg grædt;
Og Buxbom groer i Myrthens Sted,
Min Død behuder det.

Da gik jeg i min Lange ned,
Saa sorgfald og beklemte,
Der stod en Myrthe i mit Baand,
Til Brudekrands bestemt.

Min Perlebaand i Stykker gik,
Og ned faldt Perlerne,
Og i det samme Dieblit
Var ikke een at see.

Brist Hjerte; Ringen er ita;
Den Graad for Fryd mig gav;
I Myrthens Sted groer Buxbom nu,
Den pryde skal min Grav! —

End sørgte jeg med Engsklighed,
Med eet jeg bliver vaer,
At Myrthebusken i mit Bæd
Til Buxbom bleven var.

At! Ord for Ord det opfyldt er,
Hvad Drommen spaaede mig,
Jeg trænger ei til Spaamænd meer,
Alt har fortolket sig.

R.

Moderato.

Brødre! hvorfor syde
 Taare uden Tal? mange Suk frembrøde,
 som ei høres skal!

Hørt med Klynk og Klage,
 hvor er eders Mod? Efter bitre Dage,
 bli ver Enden god.

Troft mod mangeslags Taare.

Efter Overbeck.

Brødre! hvorfor syde
 Taare uden Tal?
 Mange Suk frembrøde,
 Som ei høres skal!
 Hørt med Klynk og Klage,
 Hvor er eders Mod?
 Efter bitre Dage
 Bliver Enden god.

Mindes eders Fader,
 Og hvor god han er!
 Aldrig han forlader
 Sine Elskninger;
 Han i Modgang sender
 Sit uventet Trost;
 Dit han kjerlig vender
 Smerten om til Lyst.

Alt vi blinde, spørge
 Kiende ei vort Vel,
 Det, hvorfor vi klage,
 Er saa tit vort Hæld!
 Meget her i Live
 Ei vort Sind anstaaer,
 Lad os bedre blive,
 Alt da bedre gaaer.

Den, som Gud har givet
 Sand Fortroft til sig,
 Han igiennem Livet
 Vandrer lykkelig;
 Denne Verdens Brimmel
 Ager den ei meer,
 Som til Herrens Himmel
 Guld af Tillid seer.

Er en evig Stummer,
 Da os falden paa!
 Livet og dets Kammer,
 Som en Drom forgaar;
 Martern snart forsvinder,
 Drommen flyer med den,
 Og en Dag opvinder
 Skien, som Himmelen.

Hvo kun denne Morgen
 Vente vil med Taal,
 Agre ei paa Sorgen,
 Snart han naaer sit Maal.
 Der al Sorg vi glemme,
 Held os, Held os da!
 Der vi skal iftemme
 Et Halleluja!

Moderato.

Mr. Bacchus er en flidne Mand, han gi-ver, hvad man sø-ger, meer end A-pol, den Li-re-mand, med

samt hans No-be-ge-ter.

Mr. Bacchus.

Efter Bårget.

Mr. Bacchus er en flidne Mand,
 Han giver, hvad man søger,
 Meer end Apol, den Livemand,
 Med samt hans Nodeløger.

Han er saa endtest af sin Sang
 Og Gildet paa hans Lyre;
 For Nøgter har han dog, af Trang,
 Sig cengang lader høre.

Paa Berg han et en Sopken fik,
 Saa fik hans Liren gjelder;
 Nei! der er flommere Muffe
 I Fatter Evans Kjelder.

Og, skøndt Apol og stundom kan
 Sin Sang med Nette prise;
 Er Bacchus lige vel en Mand,
 Som og fortaar sin Vise.

Vi lade Phoebus paa Parnas
 Sig med Dancanten fryde;
 En Sang af Bacchus Cantor-Vas
 Skal os dog bedre lyde.

Til Phoebus vil man neppe see
 Hos Store og hos Nige,
 Men derimod med Bacchus de
 Omgaas som deres Lige.

Hvad, Væddre! fulde vi, for Spas
 Forsøge paa at drive
 Den Nar, Apollo, fra Parnas,
 Og det til Bacchus give?

Den Laurbærkov vi ville saa
 Med samlet Magt udrykke;
 Dog lade vi en Haandfuld staae,
 For dermed Streg at fryde.

Naar Muserne for Laurbær fast
 Viintræets flanke Grene,
 Og Flaskerne, til Svale, staae
 I klare Hippokrene;

Da, skøndt udvortes Verbashed
 Forbød dem vel at drikke,
 De fulde, af Nygterriighed,
 Et Fad i London vilke.

Men, fik de Svinen først cengang,
 Og føire Vinens Varne,
 Hver hørte glad vor Driffesang,
 Og fløi i vore Arme.

Thaarup.

Klagende, dog
ikke for langsom.

Jeg var en Tid saa lykkelig, af ingen Sorg jeg vidste, som Fuglen, naar den synger sig, paa

paa ud : sprung : ne Dvi : ste.

Den grumme Skønhed.

Efter Bærger.

Jeg var en Tid saa lykkelig,
Af ingen Sorg jeg vidste,
Som Fuglen, naar den synger sig,
Paa nye udbrungne Dvieste.

Adspørger I hver Lustning kun,
Den skal mit Bidne være,
Den fik kun Sange fra min Mund,
Men aldrig Suk at bære.

Den Dø, som hiffet bugter sig,
Den og skal med mig sande,
At ingen Taare faldt af mig
Formceret har dens Bænde.

Saa snart jeg sank paa Leiet ned,
Jeg var i Sørens Arme,
Og aldrig den bortknytted ved
Bekyntring eller Harme.

At nu er Svog og Sang forbi,
Min Styrke er forgaaet,
En grum Skønhed har mig i
Sin tunge Lanke faaet.

Min hver en Lustning Suk paa Suk
Maas til den Skidne fare,
Hvor grum hun er! Hvor hun er smuk!
Hoi hun mig ei vil høre!

Min Taarestrømme idelig
Ad blege Kind nedrinde;
Paa Sørens Leie er for mig
Ei Hvile meer at finde.

Den grumme Skidne ser min Qual,
Og den fornærmede hende,
Og ei det mindste Blit hun skal
Mig til min Lindring sende.

O! smilte hun engang til mig,
Da endtes al min Kummer,
Et Favntag kunde vække mig
Endog af Dødens Slummer.

R.

Allegretto.

Ma - tu - ren nu er so - vet hen, og taus er Blø - dens Lyd, med gru - fom Haand har Win - te - ren af - re - ven Vin - dens
 Pryd, i Dva - le lig - ge Blom - ster - ne be - grav - ne un - der Jis og Sne. Na -

Ende.

Vintersang.

Efter Bürger.

Naturen nu er sovnet hen,
 Og taus er Blødens Lyd,
 Med grusomt Haand har Vinteren
 Afreven Landens Pryd,
 I Dvale ligge Blomsterne
 Begravne under Jis og Sne.

Natur! sov kun for mig i Fred!
 Du ingen Ligsang saar.
 Jeg dig ei savner, da jeg veed,
 Hver der er evig Vaar.
 Min Lalage er huld og blid,
 Og Fism til hver en Aarsfestid.

Og sang der aldrig Nattergal
 S nye udprungne Lund,
 Kun lidt det mig bekymre skal,
 Langt bedre synger hun.
 Lad alle Blomstre viene hen,
 Naar hun kun blomstret for sin Ven!

Og om I frundom glad mig saae
 I Have, Eng og Lund;
 Erer I, min Fryd er Lov og Straae;
 Det hende saae jeg kun.
 Hun, eene hun, er alt for mig,
 Hun gir mig glad og lykkelig.

N.

Sang af Feen Ursel.

Allegretto.

pp

De yn-dig-ste Blom-ster jeg sel-ger dig, k sb dem hos mig, k sb dem hos mig! de yn-dig-ste Blom-ster jeg sel-ger dig,

k sb dem hos mig, k sb dem hos mig! ha-ster da, i Dag er Zi-den; fort de blom-ster, fal-me si-den! de yn-dig-ste Blom-ster jeg sel-ger

dig, k sb dem hos mig, k sb dem hos mig! de yn-dig-ste Blom-ster jeg sel-ger dig, k sb dem hos mig, k sb dem hos mig! Un-ge Skønne, dit

Wil-led det er! saa er Hyl-dest hos dem, vi har køer. Ha-ster da, i Dag er Zi-den; fort de blom-ster, fal-me si-den! De yn-dig-ste

Blom-ster jeg sæl-ger dig, køb dem hos mig, køb dem hos mig! de yn-dig-ste Blom-ster jeg sæl-ger dig, køb dem hos mig, hos mig, hos

mig! Naar Drosens Varm vi aabenfinder, hastig maac vi de pluf-fe den. Snart, som dens Pragt, Skinn-hed for-svin-der, al-drig dens

Naar kommer i-gien; fort er den Tid, vi ny-de den, fort er den Tid, vi ny-de den! Ha-ster da, s-bru-ger El-den! Al- det

er for-sil-dig si-ben! De yn-dig-ste Blom-ster jeg sæl-ger dig, køb dem hos mig, køb dem hos mig! de yn-dig-ste Blom-ster jeg

sæl-ger dig; køb dem hos mig, køb dem hos mig! (Clav.)

Noget munter.

Etisk er No: fens spæ: de Knop, naar i Mai: ens Da: ge Svang: re Gaar den la: der

Ze: phyr at mod: ta: ge. O men me: get skæn: ne: re Chlo: ris Kin: der e e: re.

Ric: lig: hed dem far: ve: de Chlo: ris, Chlo: ris Chlo: ris Pri: sen hø: re!

Chloris.

Efter W. F. S.

Etisk er Rosens spæde Knop,
 Naar i Maiens Dage
 Svangre. Gaar den lader op
 Zephyr at modtage.
 O men meget skønnere
 Chloris Kinder ere;
 Ridelighed dem farvede
 Chloris Prisen høre!

Huld er milde Vestenvind,
 Sind og Sands den spager,
 Naar den kælende og lind
 Mellem Blomster leger.
 Men langt huldere for mig
 Chloris Ord dog ere;
 Sands og Hjerte fryde sig,
 Chloris Prisen høre!

Sød er modne Druers Saft,
 Druen vare Hadet!
 Dite og dens blide Kraft
 Skænker manne Glæder!
 Men hvad er den mod et Ryd,
 Som mig Chloris gæver,
 Gæ, som det hun gav mig nyd,
 Chloris's Prisen bliver.

Ikke for gefindt.

I bare Skifte gaar vi Karle her, og faae; hvor vore Leer blinke, det hvide Græs maae synke, det hvide Græs maae synke. Vi Karle gaar og faae.

O! hvor det dog er godt, at Veiret er lidt graant! Naar Solen os ei brænder, det gaar saa godt fra Hænder; da faae vi Hæ med Lyft.

Høesletsvise.

Efter B o f.

I bare Skifte gaar
 Vi Karle her, og faae;
 Hvor vore Leer blinke,
 Det hvide Græs maae synke.
 Vi Karle gaar og faae.

O! hvor det dog er godt,
 At Veiret er lidt graant!
 Naar Solen os ei brænder,
 Det gaar saa godt fra Hænder;
 Da faae vi Hæ med Lyft.

Men ingen Regn i Dag,
 For alle er under Tag!
 Lad Pigerne, som rive,
 Et heller vaade blive!
 O! see, hvor stinkt det gaar!

Du Karle, raske Drag!
 Frikk fremad! lige Slag!
 See, du ei Leen taber,
 Du der, som staaer og gaber,
 I Veiret efter Streg!

See vore Piger der,
 Hvor raske de ei er!
 See kun, med hvilken Iver
 Det tørre Hæ de river,
 Og sætter det i Stak!

Du kun det Hise her!
 Og saa vi færdig er,
 Og ligge ved vor Stakke
 Og synge, lee og snakke,
 Og faae et godt Glas Øl.

Hvor mangen Raffels Mig
 Maae ei misunde mig!
 Den Arne veed det ikke,
 Hvor sødt det er at ligge,
 Naar man har slæbt sig rest!

R.

Gravioso.

Hvor Egen løvfuld Arm, adbreder Ved svøbegroet Na, Hun bandt, og sang saa hjerterglad, saa Saa Hedevig i hvide Klæder, og bandt de Strømper smaa; Saa himmelskødt, jeg veed ei hvad,

H e d e v i g.

Efter B o k.

Hvor Egen løvfuld Arm, adbreder
Ved svøbegroet Na,
Saa Hedevig i hvide Klæder,
Og bandt de Strømper smaa;
Hun bandt, og sang saa hjerterglad,
Saa himmelskødt, jeg veed ei hvad.

Jeg gik til Naen hen at mede;
Det var saa tier en Gang.
Dag Hesten hørte jeg med Glæde,
Den skønne Nabo sang.
Ved Træet lod jeg Anglen staae
For til den fævre Slut at gaae.

O! see, hvor Solen ventlig smiler
Gjennem Løvet frem,
Og paa din Kind og Læbe hviler,
Med Purpur maler dem!
Som Aftenrødt paa stille Søe,
Saa er dit Ansigt, vakre Døse!

Saa eene her, du gode Pige!
Maa jeg forstørre dig?
„O gierne! det vil intet sige,
„Du ei forstyrer mig.
„Jeg ledte efter Tyttebær,
„Men Heden var mig til Besvær.“

Saa takkelig hun ad mig smilte;
Jeg tabte al mit Mod.
Jeg sad, og ved min Side hvilte
Den Skønnes pæne Fod.
Den mellem Græs og Blomster laae,
Jeg halv den nette Svimmel saae.

Hun smiler, hendes Barm sig hæver,
Og bly hun stuer ned,
Og paa de skønne Læber hæver
Et kiødent Suk derved.
Jeg nærmer mig, og uden Ord
Vor Mund hinanden Trostløs foer.

Vi zittrede som Espeblade,
Og vidste ei, hvorfor.
Og tidt begyndte vi saa slæde,
Men mangled' hastig Ord.
Og hørte paa Fuglens Sang,
Som fra de næste Duffer klang.

Til sidst jeg dristigt Spøg begynder,
Fra Skindet Lenen tog;
Men tappert hun den grebne Synder
Med Strikkepinden slog,
Og trued' strengt at blive vred,
Om jeg med Skielmerie blev ved.

B. R. Hjort.

Moderato.

O! Brødre, Ti - men ly - der - den ly - der sid - ste Gang! Et Har for - soande - ud - bry - der i fest - lig Af - steds -

sang! blandt fer - ne Old - tids Da - ge des svandt; vi staae til - ba - ge - vi Smerter leed - vi Glæ - der nød, og nær - med' os til

Chor.

Gra - vens Skib. Vi Smerter leed - vi Glæ - der nød, og nær - med' os til Gra - vens Skib.

Nytaarsfang.

Efter D o s.

O! Brødre, Ti - men lyder -
 Den lyder sidste Gang!
 Et Har forsvandt - udbrøder
 I festlig Afstedsfang!
 Blandt ferne Oldtids Dage
 Det svandt; vi staae tilbage -
 Vi Smerter leed - vi Glæder nød,
 Og nærmed' os til Gravens Skib.

Chor.

Vi Smerter leed - vi Glæder nød,
 Og nærmed' os til Gravens Skib.

Besvinger Eiben Her;
 Hvo har den Grændser sat?
 Den klemmer, aldes, hviler
 I evig Glemfelses Nat. -
 Naar stamme dunkle Skrifter
 Om Fædrenes Bedrifter.
 Og Skjæbhed, Rikedom, Magt med den
 I Mulm og Taushed synker hen.

Chor.

Ja! Skjæbhed, Rikedom, Magt med den
 I Mulm og Taushed synker hen.

Her hilste vi med Glæde
 Det Har, som nys forsvandt;
 Al! løsnet er den Kæde,
 Som da os sammenbandt!
 Vi Venner staae bortale,
 De gif - de gif til hvile
 De var blandt os - de er ei meer:
 Fred hvile over deres Leer!

Chor.

De var blandt os - de er ei meer:
 Fred hvile over deres Leer!

Maaskee vi og forlade
 Vor Bane dette Har;
 Dit visne Træets Blade
 Endog i favre Vaar:
 Dit Døden os bortkalder
 I syrig Ungdoms Alder;
 Og den, som vandrer her igjen,
 Med Taarer tænker paa sin Ven.

Chor.

Og den, som vandrer her igjen,
 Med Taarer tænker paa sin Ven.

Kun adel Daad betrygger
 Mod Dødens Bitterhed;
 I Gravens tause Skjæger
 Algodhed vinker Fred.
 Vi nyde, fri for Kummer
 En let og salig Slummer:
 Snart vækkes vi ved Almagts Bud
 Til evig Salighed hos Gud.

Chor.

Snart vækkes vi ved Almagts Bud
 Til evig Salighed hos Gud.

Lad Afstedtaaren rinde!
 Er vi kun Dyden troe,
 I Livet Fryd vi finde
 Og end i Døden Roe.
 Her maae vi adskilt vandre:
 Hvi møde vi hvoandre.
 Aftrø din Graad, min Ven! vær glad!
 For evig vi ei skilles ad.

Chor.

Aftrø din Graad, min Ven! vær glad!
 For evig vi ei skilles ad.

Davels.

Allegretto!

Jeg kiend-te; San-ne-moer en Tid, det var en vak-ker Slut; hun var saa smuk, og god, og bliid, men jeg var ik-ke

skudt. Jeg kom, og gif, og gif, og kom, alt ef-ter gam-mel Skif; var vel til-mo-de, naar jeg kom, for-nsi-et, naar jeg gif.

Sannemoer.

Efter Búrger.

Jeg kiendte Sannemoer en Tid,
 Det var en vakker Slut;
 Hun var saa smuk, og god, og bliid,
 Men jeg var ikke skudt.
 Jeg kom, og gif, og gif, og kom,
 Alt efter gammel Skif;
 Var vel tilmode, naar jeg kom,
 Fornøiet, naar jeg gif.

En anden Lyd nu Vibes fik,
 Der kom en anden Tid,
 Jeg var bedrovet, naar jeg gif,
 Og glad, naar jeg kom did.
 Spildt var hver Time af mit Liv,
 Naar jeg ei Sanne saae.
 Hun var min Fryd, min Tidsfordriv,
 Alt hvad jeg tænkte paa.

Jeg agted' ei paa Solens Gang,
 Og ei paa Naanens Skin,
 Mit Die paa min Piges haug,
 Der saae jeg mig fast blind;
 Og Rosens Knop og vidnet Løv
 Var mig af lige Værd,
 Og jeg var kum, og dum, og døv,
 Hun var mig cene tier.

Men atter kom en anden Tid,
 Og Bladdet vendte sig,
 Hun var saa skøn, og god, og bliid,
 Men ikke meer for mig.
 Jeg kom, og gif, og gif, og kom,
 Alt efter gammel Skif;
 Var vel tilmode, naar jeg kom,
 Fornøiet, naar jeg gif.

J spørge mig, hvad Grunden var,
 Men ingen Grund jeg veed;
 Og derfor er mit hele Eoer,
 Saadan er Kierlighed.
 Som Havets Vind er Kierlighed,
 J vel fornemme den,
 Men hvor den kom fra, ingen veed,
 Og hvor den farer hen! —

Det get levende.

Der var en Kiempe Go-li-ath det var en Ma-ta-dor, han bar Plumase paa sin Hat, og rundt om den en

Snor. Han havde Garderfjovler paa, og dem lod han med Jern beslaae.

Goliath.

Efter Claudius.

Der var en Kiempe Goliath,
Det var en Matador,
Han bar Plumase paa sin Hat,
Og rundt om den en Snor.
Han havde Garderfjovler paa,
Og dem lod han med Jern beslaae.

Hans Knæbælt var alt i Stand
At lyste mangen een,
Han vilde ede alle Mand
Med Hud, og Haar, og Been;
Hans Dyrendal den var saa lang,
Saa lang, som nogen Væverstang.

Og selv var han saa svær og stor,
Og ret en Grobian,
Var altid råk paa store Ord,
Og fattig paa Forstand.
Løb Smaafolk idelig paa Arm,
Og gjorde en fordsomt Allarm.

Hver Dag kom han i fuld Bevær,
Og Israels hød trods;
Og raakte, er der ingen her,
Som der har lyst at slaes?
Lyst en har lyst, han stæ til,
Og han skal see et arigt Epil.

En Hørde gif med adel Mand
Da ud mod Præleren,
En Stav han havde i sin Haand,
En Slynge og en Steen,
Han sagde; Du har Spyd og Sværd,
I Herrens Navn jeg kommer her.

En Steen han nu i Slynngen laae,
Og slog til Goliath,
Og traf ham paa hans Vand, saa
Den lange Prælhans brat;
Og David nu i Dag og Fred,
Afsag den Prælers Hoved med.

O lærer! lærer smukt heraf,
At flye den langes Spot,
Plumase giver ei Sagen af,
Ei heller store Ord.
Men lærer heller af den smaa,
Hvordan man skal med Væres slaae.

R.

Heitideltg.

Den første Sang i Venne- lag for- kyn- de Ven- skabs Værd; en Ven- skab u- ind- vi- et Dag mis-

brugt, for- lo- ren er. Og med- ynk- var- dig er den Mand, som ei det's Værd paa- skien- ne kan.

Venskabsbaand.

Efter B o s.

Den første Sang i Vennelag,
 Forkynde Venskabs Værd;
 En Venskab uindviet Dag
 Misbrugt, forloren er.
 Og medynkverdigg er den Mand,
 Som ei det's Værd paa skienne kan.

Alfader saae med ynksent Blif
 Til vore tunge Lød;
 Men Venskab af hans Haand udgik,
 Da steg vor Kraft og Mod.
 I Glædens Vægtstaaal lagdes det,
 Og strax blev Sorgens Staal saa let.

At elske og at elskes er
 Det Kæstes store Daand,
 Den samme Fugl vi have tier,
 Der pifter af vor Haand;
 En trofast Hund er Hyrdens Lyst,
 En Edderkop den Fangnes Trost.

Men svofold lykkelig er den,
 Som føler Venskabs Værd,
 Og som Algødhed gav en Ven,
 Der har ham ærlig tier,
 Der deler trofast Sorg og Fryd,
 Undskylder Feil, og elsker Dyd.

Selv Eden frydløs var og mærk,
 Da Adam eene var;
 Men Eden blomstrer i hver Øst,
 Hvor Venskab Limmel har.
 Og Vand og Brød er Hæveret,
 Naar Venskabs Fryd forsøder det.

Hver Daad og Tanke, Væ, og Vel,
 Hver Økint af Sorg og Lyst,
 Alt, hvad der opstaaer i vor Siel,
 Betvoes Vennebryst.
 Hver Fryd tiltog, hver Sorg svandt hen,
 Naar den blev deelt af trofast Ven.

Du Venner! det er Venskabs Staal!
 Det Venskabs Høitid er!
 Her ofre vi dig bredtsulde Maal,
 Vort Skytsgud evig vær! —
 Omhyng os med dit Rosenbaand,
 Og fæst dit Sæde i vor Aand.

Noget levende.

Lif - lig smi - ler Mærk og Skov, naar dem Dug - gen væ - der, alt for - kyn - der Vaa - rens Lov,

Al - ting aan - der Glæ - der. O men hvad er Vaa - rens Pragt, dog mod Ven - skabs bli - de Magt! Jor - dens bedste

Glæ - de! — Jor - dens bedste Glæ - de! —

Liflig smiler Mærk og Skov
 Naar dem Duggen væder,
 Alle forkynder Vaarens Lov,
 Alting aander Glæder.
 O men hvad er Vaarens Pragt
 Dog mod Venkabs blide Magt?
 Jordens bedste Glæde! —

Blomstres Dronning Rosen er,
 Hver dens Skønhed nyder;
 Men hvad den blandt Blomstre er,
 Laura er blandt Neger.
 Hver en Smerte, hver en Lyst
 Deler hun med kjerligt Bryst!
 Det er Jordens Glæde!

Snart fortæller favre Vaar,
 Kort er Jordens Lykke;
 Venkabs, Venkabs kun bestaer,
 Det kan intet rygge.
 Om end alskens Sorg og Nød,
 Strømmevind ind paa mig brød,
 Venkabs er min Særte.

Noget
langsom.

Sov bedste Dreng, sov søde lig! held dig, at du kan sove saa! o gid du aldrig fiender raane den

Kummer, som fortærer mig; dog quæger Trøst mit pine te Døst, hver Gang du smiler blidt til mig.

En ulykkelig Moders Buggevise.

Efter K. Schmidt.

Sov bedste Dreng, sov sødelig!
Held dig, at du kan sove saa!
O gid du aldrig fiender raane
Den Kummer, som fortærer mig;
Dog quæger Trøst
Mit pine Bryst,
Hver Gang du smiler blidt til mig.

Forladt, omspandt af Sorg og Nød,
Jeg græder tunge Dage hen,
Og al mit Haab, min sidste Ven,
Er alle Sorgers Løge, Død.
Tit har jeg alt
Dens Hielp paakaldt;
Du gjør mig Livet kiert igjen.

Tit seer du ynksom paa min Graad,
Men du forstaaer den ei endnu,
O aldrig, aldrig vide du,
Hvor mig din Fader har forraad.
Den falske er
Dig endnu kiert,
Hans Søn, hans Viljed er jo du.

R.

Hurtig.

Snurre, snurre, snurre! Hurre, hurre, hurre! Gaae min Rok, løb fuld, min Teen!

Traaden bli - ve fin og reen! Hvortil skal den væ - re?

Spindevise.

Efter Bårger.

Snurre, snurre, snurre!
Hurre, hurre, hurre!
Gaae min Rok, løb fuld, min Teen!
Traaden blive fin og reen!
Hvortil skal den være?

Snurre, snurre, snurre!
Hurre, hurre, hurre!
Gagnet, det er ei tilfald;
Til et Klæde om min Hals
Dette Garn skal være.

Snurre, snurre, snurre!
Hurre, hurre, hurre!
Vaver! Vaver! væv mig det!
Skal du see mig nok saa net,
Til Sanct Hans at være.

Snurre, snurre, snurre!
Hurre, hurre, hurre!
See, vi Bøndepiger er
Ei som Markens Litter;
Det kan Frøknæ være!

R.

Allegretto.

Der: som du vil frie og let giennem vandre Li: vet,
 Fug: le: ne dig lære det; dem det Lod er gi: vet. Ti: den dem ei bli: ver lang, Sor: gen de ei

fien: de, Da: gen hel: se de med Sang, og med Sang den en: de.

Derfor du vil frie og let
 Giennemvandre Livet,
 Fuglene dig lære det;
 Dem det Lod er givet.
 Siden dem ei bliver lang,
 Sorgen de ei fiende,
 Dagen helse de med Sang,
 Og med Sang den ende.

Hver en Dag for Fuglene
 Har sin egen Plage,
 Ingen Tid man dem skal see,
 For i Morgen klage.
 Saa i Sommer spinder hen
 Vaar og Høst og Sommer,
 Hver forjænner Vinteren,
 Ligetil den kommer.

Aldrig Kinsyg Kierlighed
 Mærker Fuglens Dage,
 Stedsse lever den i Fred
 Med sin smule Dage.
 Kært, hvis du vil frie og let
 Giennemvandre Livet,
 Fuglen dig kan lære det;
 Ham det Lod er givet.

R.

Noget
munter.

En hver, som søger Glæder, paa Landet søge dem, og flye de lumre Stæder, der

Kied som Falskheds Hiem. De riige ei forbygge os Dag og Sol skin her, og Mæsten at for

tygge, ei vores Moerskab er.

Landmanden.

Of. er V. o. f.

Enhver, som søger Glæder,
Paa Landet søge dem,
Og flye de lumre Stæder,
Det kiedsom Falskheds Hiem.
De riige ei forbygge
Os Dag og Sol skin her,
Og Mæsten at fortygge,
Ei vores Moerskab er.

Narvaagen Hane vækker
Os aarle af vor Seng,
Da Perledug bedækker
Forsviftet Mark og Eng.
Vi da til Arbeid tile,
Enhver sig bruge maae,
Og siden smager Høile
Saa herlig ovenpaa.

Her har hver Knuds sin Dige,
Hver Dige har sin Knuds,
Og mellem os at sige,
Har jeg mig og en Løs.
Hva har ei Fruenoder,
Det er mig meget kiert;
Til Husfrue og til Moder,
Er sigt ei meget værdt.

Vel har jeg kun en Hjerte,
Men det er ogsaa godt;
Jeg den ei vil bortbytte,
For noget Herreslot.
Her hve de milde Glæder,
Her er jeg lykkelig!
O flye de lumre Stæder,
Og flytter ud til mig.

R.

Moderato.

Den Vin-ter er en stem Des-pot, han hol-der Huus som Hof-fer, og in-gen ny-bagt Pa-tri-ot hans Snee-fjelds Thro-ne rof-fer.

W i n t e r e n .

Efter Claudius.

Den Vinter er en stem Despot,
 Han holder Huus som Hofker,
 Og ingen nybakte Patriot
 Hans Sneefjelds Throne roffer.

Thi Sne og Hagl er hans Armee,
 Og Storme er hans Garde,
 Han gjoer alle hvidt Livree,
 Og haeder grøn Colarde.

Han holder Hof paa aaben Mark,
 Og flyer de lumre Bagge,
 Og over See, og Fjor, og Park,
 Han pragtig Broe kan lægge.

Han er just ikke musikalsk,
 Et stor Capell I finde;
 En Maan, som skriger hæd og falsk,
 Er første Sangerinde.

Ved Nordpoel residerer vel
 Som helst hans Eminence,
 Dog har han og blandede Sveitser Fjeld
 Sin Sommerresidence.

O! gid han vilde blive der,
 Og skaane vore Kyster;
 Thi hver en Gang han kommer her,
 Alt Verden sjaer, og ryster.

R.

Affecto voso.

D . for . dum eff . te Da . ge, med Sorg jeg e . der seer; i min . de mig om Glæ . der, som

e . re it . te meer.

Sang.

Dfordum effte Stæder!
 Med Sorg jeg eder seer;
 I minde mig om Glæder,
 Som ere ikke meer.

Her gif jeg før med hende,
 Som nu jeg mistet har;
 Her lærte jeg at kende,
 Hvad Livets Lykke var.

Hvor ofte vi hentykte
 Dig gennem denne Lund,
 Hvor tit min Haand hun trykte,
 Hvor glad, hvor søn var hun!

Hvor tit jeg løb at plukke
 Markblomster her til dig,
 Og naar du fandt dem smukke,
 Hvor jeg var lykkelig!

De er forbi, de Dage,
 Nu martret Mindet mig;
 Jeg evig skal beklage,
 At jeg var lykkelig.

St.

Levende.

Hvor herlig Vi:nen blin:ter, i vo:re ful:de Glas, seer Brø:dre, hvor den vin:ter, at glemme Tant og Fias.

Dog hvis en Gjak har blan:det den æd:le Wiin med Van:det; Skient! Trumf i Vord og Vant, Skient!

rumf i Vord og Vant, og lad ham drif:ke Van:det, og lad ham drif:ke Van:det.

W o r d s a n g.

Efter V o s.

Hvor herlig Vinen blinker,
 I vore fulde Glas,
 Seer Brødre, hvor den vinter,
 At glemme Tant og Fias.
 Dog hvis en Gjak har blandet
 Den ædle Saft med Vandet;
 Skient!
 Trumf i Vord og Vant,
 Og lad ham drikke Vandet.

En Gjak om Vidsdom lode
 I mangen mystisk Døg,
 I vore Glas boer Glæde,
 Der hoer vist Sandhed og,
 Hvis den en Daare søger
 I Jacobs Væbnede Døger,
 Skient!
 Trumf i Vord og Vant,
 Selee ham og hans Døger.

En grubler og studerer
 Kun paa at gjøre Guld;
 Jeg intet meer begierer,
 Naar Flasken kun er fuld.
 Vil dig en Gjak forlede,
 Ved Digelen at svede,
 Skient!
 Trumf i Vord og Vant,
 Lad ham ved Diglen svede.

De vises Steen hiin søger,
 For at undflye sin Grav,
 Langt heller jeg bortspøger
 Der Liv, mig Skiebne gav.
 Hiin Steen dig Kraft skal give
 Udsædelig at blive!
 Skient!
 Trumf i Vord og Vant,
 Og lad det Galskab blive.

Hvad mig en Mand kan sige,
 Kan aldrig bryde mig,
 Jeg høerer af min Dige,
 Hvor smt hun elsker mig;
 Men har en Gjak den Vane,
 At han vil Manden mane,
 Skient!
 Trumf i Vord og Vant!
 Og lad ham Manden mane.

Ægyptiske Misterer
 For os er Fias og Tant,
 Hvad os vor Flaske lærer,
 Er eene klogt og sandt,
 At elske og at drikke
 Ægypten lærer ikke,
 Skient!
 Trumf i Vord og Vant,
 Vor egen Staal vi drikke.

R.

Maadelig
gesvindt.

Vor Jord er ikke skabt til Qual, der findes Fryd paa Høi, i Dal; paa hver en Bred, paa hver en Kyst, den findes der ogsaa

kyld-frie Lyst, der har et sømt og aabent Dyrst! der ei sin Lykke fandt i Stæders Støi og Lant. Vor Jord er ikke

Chor.

skabt til Qual, og Verden ingen Jammerdal. Vor Jord er ikke skabt til Qual, og Verden ingen Jammerdal.

N u n d s a n g.

Efter Stollberg.

Vor Jord er ikke skabt til Qual,
Der findes Fryd paa Høi, i Dal;
Paa hver en Bred, paa hver en Kyst,
Den finder adel kyldfrie Lyst,
Der har et sømt og aabent Dyrst!
Der ei sin Lykke fandt
I Stæders Støi og Lant.
Vor Jord er ikke skabt til Qual,
Og Verden ingen Jammerdal.

Chor.

Vor Jord er ikke skabt til Qual,
Og Verden ingen Jammerdal.

Dog fremfor alle Lunden her,
Den ædle Glæde hellig er!
Den vædes af Kierlighed
Og træfast Venkab smilte ned,
Da Laura vied' dette Sted.
Hver Dyd og Lauras Ven,
Sid ikke henrykt hen!
Men ingen, ingen komme her,
Som ei er Ven og Pige værd!

Chor.

Sid ingen, ingen komme her,
Som ei er Ven og Pige værd!

O længe, længe leve hun,
Som har indviet denne Lund,
Hver ædel Næ, hver trofast Ven,
Skad tage denne Skaal igien,
Og faae en lige Skaal igjen!
Gientag det ælfte Lund,
O længe, leve hun!
Og længe, længe leve hver,
Som er oprigtig Elskov værd.

Chor.

O længe, længe leve hver,
Som er oprigtig Elskov værd.

N.

Levende.

O hul: de Vaar vel: kom: men vær! see, al: ting hel: ser dig! den he: le Skab: ning er du tier; men

in: gen' meer end mig.

Barsang.

Efter Hølev.

O hulde Vaar velkommen vær!
 See, alting hesser dig!
 Den hele Skabning er du tier;
 Men ingen meer end mig.

Dig hesser Frøen fra sit Kier,
 Og Kærken høit i Luft;
 Dig offer Engens Blomsterhør
 Sin vellugtige Duff.

Ein Galsdrage er Marken i,
 Og Lunden pryder sig,
 En tusendstemmet Symphonie
 Opsøres der for dig.

Dog var du uden Løslage
 Ei havo saa tier for mig!
 O hulde Vaar! du hulde see
 Hvor høit hun esser dig.

O Vaar! saasnart du nærmer dig,
 Saa glad, saa glad hun er!
 Og jeg seer hende lykkelig,
 Thi har jeg dig saa tier.

N.

Noget
levende.

O La - sa - ge! hvo dan - ned' dig! saa huld, saa skøn, saa el - ske - lig, han, han, som ee - ne frem - bragt har, hvad

Skint ier bli - ver, er og var. O La - sa - ge! han dan - ned' dig saa huld, saa skøn, saa el - ske - lig.

Min Pige.

Efter Bürger.

O Salage! hvo danned' dig
Saa huld, saa skøn, saa elskelig,
Han, han, som eene frembragt har,
Hvad skint der bliver, er og var.
O Salage! han danned' dig
Saa huld, saa skøn, saa elskelig.

Hvo gav det Die blaåt og lyst,
Hvo hvælvede det hvide Bryst!
Han, som har hvælvet Himmelen,
Og Lys og Skønhed skienkte den,
Han gav dig Diet blaåt og lyst,
Han hvælvede det hvide Bryst!

Hvo farvede din Kind saa blid,
Som Rosen rød, som Lilien hvid.
Han, han, som mestred' Rosen af,
Og Lilien Sneens Hvidhed gav,
Han farved' og din Kind saa blid,
Som Rosen rød, som Lilien hvid.

Hvo gav din Tale, og din Sang,
Den underlige Trylleklang!
Han, som gav Philomeles Nøst
At skænke veemodblandet Lyst,
Han gav din Tale, og din Sang,
Den underlige Trylleklang.

Hvo dannede det skønne Liv,
Saa rankt som Rør, saa mygt som Siv,
Han, han, ser hvem i Udnyghed
Hver Dhiidias maae knæle ned,
Han dannede det skønne Liv,
Saa rankt som Rør, saa mygt som Siv.

O! hvo har lagt med kjerlig Haand
I skønne Krop den skønne Aand?
O! hvo har gjort det uden han,
Som Himlens Engle skabe kan?
Han, han, har lagt med kjerlig Haand
I skønne Krop den skønne Aand.

Hvo gav den yndige til mig,
Hvo gjorde mig saa lykkelig!
Han, han, hvis Jdræt evig er,
At sige sine Skabninger.
Han gav den yndige til mig,
Han gjorde mig saa lykkelig.

M.

Bedrøvet.

Skal jeg da le - ve i den Qual, ei meer at see den, jeg til - be - der! med va - rig Sorg jeg bs - de skal for hi - ne

for - te Glimt af Glæ - der! O El - skov! Jor - dens bed - ste Lyft! — Af hvorfor mar - trer du mit Bryst! O Ly - da!

Di - et sø - ger dig! og glemmer, det dig ei — maae fin - de! nu det paa Jor - den haf - ter sig, og stri - de bed - ste Taar - re rin - de. O

El - skov! Jor - dens bed - ste Lyft! — Af hvorfor mar - trer du mit Bryst! O bli - de Lyt, som hun mig gav; hvor lyk - ke - lig

jeg var ved e - der! saa fik jeg e - der kun til Straf? jeg min - des, sav - ner, ang - rer e - der. O El - skov! Jor - dens bed - ste

Lyst! — At hvorfor martret du mit Bryst!
 For le • den hen • de vred jeg saae, der hvor hun først ind • tog mit Hjer • te; jeg sør • ged',

men fandt al • drig paa, hun kun • de vre • des for min Smert • te. O El • skov! Jordens bed • ste Lyst! — At hvorfor martret du mit

Bryst! Da steg et Suf, en Taare faldt; men Ly • da saae til mig — med Vre • de, og strax mit hæng • ge Suf blev kvalt; jeg vo • ved ei

en • gang at græ • de! O El • skov! Jordens bed • ste Lyst! — At hvorfor mar • tret du mit Bryst!

Klage.

Efter Sauvigny.

Skal jeg da leve i den Qual,
 Ei meer at see den, jeg tilbeder!
 Med varig Sorg jeg byde skal
 For hine korte Glimt af Glæder!
 O Elskov! Jordens bedste Lyst!
 At hvorfor martret du mit Bryst!

O Lyda! Diet søger dig!
 Og glemmer, det dig ei maane finde!
 Nu det paa Jorden hæfter sig,
 Og stride, bedste Taare rinde.
 O Elskov! Jordens bedste Lyst!
 At hvorfor martret du mit Bryst!

O blide Kys, som hun mig gav;
 Hvor lykkelig jeg var ved eder!
 Saa fik jeg eder kun til Straf?
 Jeg mindes, savner, angret eder.
 O Elskov! Jordens bedste Lyst!
 At hvorfor martret du mit Bryst!

Forlebens hende vred jeg saae,
 Der hvor hun først indtog mit Hjerte;
 Jeg sørged', men fandt aldrig paa,
 Hun kunde vredes for min Smerte.
 O Elskov! Jordens bedste Lyst!
 At hvorfor martret du mit Bryst!

Da steg et Suf, en Taare faldt;
 Men Lyda saae til mig med Brede,
 Og strax mit hængte Suf blev kvalt;
 Jeg voved ei engang at græde!
 O Elskov! Jordens bedste Lyst!
 At hvorfor martret du mit Bryst!

Levende.

Kom Brødre! lad os drif - fe, her Sand - hed boer. Vi pla - ge Hjer - nen ik - ke, med tom - me me
 Ord; nei u - den Tiid at spil - de gaae vi til Viis - doms Ril - de! Kun der boer sand Phi - lo - so - phi, alt an - det er kun
 Nar - re - rie; thi drif - fe vi!

M u n d s a n g.

Kom Brødre, lad os drikke
 Her Sandhed boer.
 Vi plage Hjernen ikke,
 Med tomme Ord;
 Nei uden Tiid at spille
 Gaae vi til Viisdoms Rilbe!
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie;
 Thi drikke vi!

At vi er skabt til Glæde,
 Vi lære her.
 At Løffen kun maae græde,
 Staaer ogsaa der.
 Hver Sandhed er in nuce
 I vore Glas til Huse.
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie;
 Thi drikke vi!

Enhver som sig vil plage
 Med Politik,
 Maae som en Nar forsage
 Den adle Drif.
 Os vore Glas da lære,
 At lade saadant være.
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie;
 Thi drikke vi!

Om Jacobiner ere
 At frygte her,
 Os vore Glas kan lære,
 Hvad fee vi der?
 Hver Club, hvori man drikker
 Er for sligt Galskab sikker.
 Saa lyder vor Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie;
 Thi drikke vi!

Larghetto
grazioso.

The musical score consists of three systems, each with a vocal line and a piano accompaniment. The first system includes the lyrics: 'Kla-re Kilde! eller Lunde! eder, eder eller her hun? her den Skønne Minde høer, eder'. The second system includes: 'jeg mit Suf be-roer; tit jeg suk-ker her i Løn, naar hun vandred her saa Rion; eder, eder jeg til-'. The third system includes: 'taer, hun er den, jeg suk-ker for, hun er den, jeg suk-ker for.' The piano part features various dynamics such as 'sf' and 'dolce'.

Cherubins Bise i Figaros Giftermaal.

Klare Kilde! eller Lunde!
Eder, eder, eller hun?
Her den Skønnes Minde høer,
Eder jeg mit Suf be-roer;
Tit jeg suk-ker her i Løn,
Naar hun vandred her saa Rion;
Eder, eder jeg til-taer,
Hun er den, jeg suk-ker for.

Nys hun sad ved Kildens Bred,
Dronningen for Kierlighed!
Begynde vistes' Blomster ned
Til at krone hende med,
O hvor var hun Rion og huld!
O hvor var min Siel saa fuld!
O enhver, enhver til-taer,
Hun er den, han suk-ker for.

Naar det lyse Die tit
Hviler paa mig smt og blidte,
Naar hun smiler huldt til mig,
Vil mit Hjerte røbe sig;
Men hvis hun min Elskov seer,
Smiler hun ej til mig meer,
Nei, jeg ingentid til-taer,
Du er den, jeg suk-ker for.

Skjænde min Elskov haabte er,
Daalig, daalig jeg sig seer,
Tit jeg henrykt nyde vil
Dine Blik og dine Smil!
Oste hule hen i Lyk
Ved din hulde Trykkræft,
Aldrig, aldrig jeg til-taer,
Hun er den, jeg suk-ker for.

M.

Register.

Al hvad Behag er	10	End er du ei til Himlen	17	Klare Kilde! elste Lund!	49	O hvor lykkelig	14
Al hvad der dog kunde	15	En Slut bruunsiet	12	Kom Brødre! lad os drikke	48	O hulde Vaar! Velkommen	44
Al var du til at vinde	2	Enhver, som søger Glæde	39	Liflig smiler Mark	35	O Kalage! hvo danned' dig	45
Brødre! hvorfor flyde!	22	For dig min Taare	19	Med Glæde vore Brødres litig	1	See eengang min raske Slut	8
Brødre! hører Stormen	7	Hr. Bacchus er	23	Min Slut hun holder mig	18	Skal jeg da leve!	46
Den arme Skatuf	16	Hvor Egen løvfuld Arm	30	Naar skal den Brøndkær	6	Skøn er Rosens	28
Den første Sang i Vennelag	34	Hvor herlig Vinen blinker,	42	Naturen nu	25	Snurre, snurre, snurre	37
Den Vinter er	40	I bare Skjorte	29	Nys drømte jeg	21	Sov beste Dreng	37
Derfjem du vil sei og les	38	I eensom Lund	13	O Brødre Timen lyder	31	Vi bringe dig med Sang	5
Der var en Klampe Goliath	33	Jeg har mig en Kiereft	3	O fordam elste Stæder	41	Vil du ei være stille	9
Der var en Tid	4	Jeg kienste Saanemors	32	O Gienlyd! hør min Klage	30	Vor Jord er ikke flabt	43
De yndigste Blomster	26	Jeg var en Tid	24				

Til Læseren.

Udgiveren havde anmeldt, at vilde sætte danske Texter til den tredje og sidste Deel af vor yndede Schulges Volkslieder. Efter noiere at have giennemseet denne Deel, og raadført sig med Componisten, fandt han det mere passende at udelade enkelte Nummere deraf, som deels maatte vilde have mindre Interesse for et dansk Publikum, og deels lagde Overfløden betydelige Vanskeligheder i Veien, og igjen at besætte deres Plads med valgte Stykker af de tvende første Samlinger, hvortil Hr. Capelmesteren endnu har tilladt os at lægge tvende originale Sange, componerede af ham til den danske Strykladens Brug. Skulde dette Forsøg frembringe nogen Aftraae, efter at see nok en Samling, udgaaet af de tvende første Bind, forsynet med dansk Text, ere saavel Forleggeren som Udgiveren villige dertil. Denne indseer og føler saadkommen Vanskeligheden i det Foretagende at arbejde sig ind i saa

Den 21de Juni 1792.

forskjellige Digteres Mancer; men den Fornødsel at kunde lette sine Medborgere Brugen af Schulgisse Sange give ham redebon til alt. At han kun har søgt at bevare Sangesnes Rand, og ikke at oversærte dem, troer han, man vil tilgive, naar man kiender noget til, hvor umuelig den Lethed, Visedigningen kræver, vilde giøre hiint bogstavelige Trofskab; og at de fleste ere meget forkortede, er feet efter udtrykkelig Aftale med Componisten. I den skønne og beskedne Hensigt at bidrage noget til at giøre sit Fædrelands beste Vær mere bekendte, sætte Componisten dem i Musik; og at det maatte lykkes Digtekunsten her at offerale ham noget af sin Gield for dette Foretagende; at vore danske Sangesker, og fremfor alt vore danske Skionne maatte ynde disse hans Sange, og finde, at de danske Texter ikke vare dem ganske værdige.

R. E. Rahbet.

Trykfeil.

Side 3, tredje Pille Linie 4 piine, læs: piiner.
 S. 4, anden P. L. 6. Westen, læs: Vesten.
 S. 14, tred. P. L. 8 Rundt, læs: rundt.
 S. 16, tred. P. L. 8 sukker, læs: kucker.
 S. 21, and. P. L. 3 Saant, læs: Seed.

S. 21, tred. P. L. 1 søgte, læs: søgte.
 S. 35, and. P. L. 2 nyder, læs: viger.
 S. 41, Affecto voso, læs: Affectuoso.
 S. 42, første P. L. 15 Jacobs Bøhmke, læs: Jacobbøhmke.
 S. 43, and. P. L. 3 vedes, læs: viedes.

